

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **D. M.,** zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 2 A 77/2016 - 27,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 2 A 77/2016 - 27, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-12258-9/ČJ-2016-930310-C235, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 456 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-12258-9/ČJ-2016-930310-C235, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 4. 2016, č. j. KRPA-60322-32/ČJ-2016-000022, kterým bylo stěžovatelce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok, a to od okamžiku, kdy stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že správní orgány zjišťovaly všechny významné okolnosti projednávané věci a řádným způsobem zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se zabývaly všemi skutečnostmi, které jim byly známy ze správního spisu, z výpovědi stěžovatelky, případně z jejího vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Udělené správní vyhoštění v délce jednoho roku, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí, městský soud považoval za přiměřené a žalovaným řádně zdůvodněné, a to i s ohledem na to, že stěžovatelka opakovaně porušila zákon o pobytu cizinců. Dále městský soud uvedl, že stěžovatelka souhlasila se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 27. 7. 2016, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016 o možnosti vycestování stěžovatelky do země jejího původu. Z uvedeného důvodu tedy nelze podle názoru městského soudu dovodit existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu stěžovatelky. Městský soud v této souvislosti odkázal rovněž na to, že stěžovatelka v Doněcku bydlela pouze v pronajatém bytě, což jí nikterak nebrání v tom, aby si pronajala byt v jiné části Ukrajiny, kde je situace stabilní a k válečným střetům nedochází. K zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky dále městský soud uvedl, že manželství s americkým vojákem stěžovatelka uzavřela až dne 3. 5. 2016, tedy po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně; dříve v řízení o správním vyhoštění se o vztahu se svým současným manželem nezmiňovala. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého nemůže být soukromý a rodinný život, který začal cizinec budovat na území jiného státu v době, kdy je jeho pobyt spojen s porušováním právních předpisů, považován za důvod pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud proto uzavřel, že správním vyhoštěním nemohlo být nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatelky. V případě stěžovatelky nebyl podle městského soudu ani důvod pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatelka opakovaně porušovala zákon o pobytu cizinců a dříve udělený výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců nerespektovala.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, a to zejména v části týkající se odůvodnění zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť městský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

[6] Stěžovatelka je přesvědčena, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle názoru stěžovatelky totiž nezjišťovaly všechny rozhodné okolnosti daného případu, a to rovněž ty, které svědčí ve prospěch stěžovatelky, čímž byly následně porušeny také další zásady správního řízení vyplývající ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[7] Dále stěžovatelka namítá, že městský soud bagatelizoval její vztah s jejím manželem F. M. C., americkým vojákem, který slouží ve Spolkové republice Německo. Podle stěžovatelky není podstatné, kdy uzavření manželství žalovanému doložila, zda v prvním doplnění odvolání nebo až v druhém. Žalovaný měl totiž rozhodovat podle aktuálního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Stěžovatelka nebyla na vztahy na území členských států Evropské unie jakkoli dotazována. Rozhodnutí žalovaného je tedy postaveno pouze na domněnkách o délce vztahu mezi stěžovatelkou a jejím manželem a o počátku navázání jejich vztahu, přestože na tyto skutečnosti nebyla stěžovatelka nijak dotazována. Městský soud se proto měl zabývat pouze oddacím listem stěžovatelky, který sám o sobě svědčí o intenzitě vztahu mezi nimi, jenž vedl až k uzavření manželství. Správním vyhoštěním by stěžovatelce nebyl umožněn vstup na území České republiky a byl by jí tak znemožněn styk s manželem. Správní orgány tak nedbaly § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého nelze rozhodnutí dle § 119 zákona o pobytu cizinců o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.

[8] Správní orgány dle stěžovatelky rovněž nesprávně nepřerušily řízení o správním vyhoštění z důvodu, že stěžovatelka podala žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území ČR dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť již v době zahájení řízení o jejím správním vyhoštění měla tuto žádost podanou a nebylo o ní rozhodnuto; žádost byla zamítnuta až dne 19. 5. 2016. Současně stěžovatelka připomněla, že aktuální situace v zemi jejího původu je opět vyhrocená, a to primárně v Doněcku, odkud pochází. Návrat do tohoto místa by tedy nebyl možný.

[9] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, jakým způsobem se městský soud vypořádal s možností vedení řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dobrovolné neopuštění území České republiky stěžovatelkou po udělení prvního výjezdního příkazu nevylučuje možnost vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, díky němuž by mohla žádat o povolení k pobytu ve Spolkové republice Německo, ve které slouží její manžel.

[10] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a případně zrušil také rozhodnutí správních orgánů.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět městskému soudu. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Ostatně sama stěžovatelka s argumentací městského soudu v kasační stížnosti polemizuje, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost.

[16] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[17] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[18] Právo každého na respektování soukromého a rodinného života plyne mj. z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[19] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda správní orgány a následně městský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva

(dále jen „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[20] Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatelky a zájmy společnosti.

[21] Ze správního spisu dále vyplynulo, že stěžovatelka přicestovala na území České republiky dne 29. 1. 2016 v době platnosti jí uděleného polského schengenského víza, které jí bylo uděleno na dobu od 13. 2. 2015 do 31. 1. 2016. Již dne 15. 12. 2015 podala stěžovatelka žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění v ČR, které jí však nebylo uděleno. Stěžovatelka následně dne 8. 2. 2016 podala žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Dne 1. 2. 2016, tedy již v době neplatnosti polského schengenského víza, se stěžovatelka v České republice dostavila ke správnímu orgánu I. stupně k řešení své pobytové situace, načež jí byl vydán výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců s platností od 1. 2. 2016 do 14. 2. 2016. Dne 15. 2. 2016 se stěžovatelka opět dostavila ke správnímu orgánu I. stupně k řešení své pobytové situace. Po zjištění, že stěžovatelka nerespektuje výjezdní příkaz, který jí byl udělen, s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění stěžovatelky dne 4. 4. 2016. Dne 8. 4. 2016 stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které následně ve dnech 20. 4. 2016 a 10. 6. 2016 doplnila. V rámci druhého doplnění odvolání stěžovatelka poprvé uvedla, že nepřiměřenost rozhodnutí o jejím správním vyhoštění umocňuje skutečnost, že se dne 3. 5. 2016 vdala za amerického vojáka působícího ve Spolkové republice Německo, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění by jí znemožnilo uvést svůj budoucí pobyt na území Evropské unie do souladu s právními předpisy tak, aby mohla být se svým manželem.

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelce byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci, přičemž v řízení před správním orgánem I. stupně podala prostřednictvím svého zástupce vyjádření k těmto podkladům ze dne

29. 3. 2016 (stěžovatelka zejména zdůraznila, že pochází přímo z Doněcka, kde dochází k nepravidelným ozbrojeným střetům, hrozí jí zadržení a nehumánní zacházení – stěžovatelka navrhla vypracování nového stanoviska k možnosti jejího vycestování). V řízení před žalovaným následně stěžovatelka podala prostřednictvím svého zástupce vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci ze dne 2. 9. 2016, v němž namítla, že žalovaný má zohlednit nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění vzhledem k tomu, že by jím bylo zasaženo do jejího soukromého a rodinného života, neboť uzavřela manželství s americkým vojákem, který slouží ve Spolkové republice Německo. Stěžovatelka nenavrhovala, aby podklady pro rozhodnutí byly v jakémkoli směru dále doplněny.

[23] Za daného stavu nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu ve vztahu k namítanému uzavření manželství stěžovatelkou a dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života než konstatovat, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, zjišťovaly a následně vyhodnotily všechny rozhodné skutečnosti. Jestliže stěžovatelka namítá, že se jí správní orgán I. stupně nedotázal na vazby v rámci Evropské unie, nelze mu to přikládat k tíži, neboť stěžovatelce byl dán dostatek prostoru k tomu, aby uvedla skutečnosti o svém vztahu s jejím současným manželem. Správní orgán I. stupně se stěžovatelky dne 1. 3. 2016 v rámci jejího účastnického výslechu dotazoval na skutečnosti, které se týkaly toho, za jakým účelem přijela do České republiky, z jakého důvodu neodcestovala, kde bydlí, zda má na území České republiky nějakou rodinu, jaký je její rodinný stav apod. (viz protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 1. 3. 2016). Nejvyšší správní soud musí uvést, že správní orgány z povahy věci nemohou domýšlet veškeré varianty příběhů, rodinných, příbuzenských a citových vztahů cizinců, kteří se zdržují na území České republiky. Stěžovatelce přitom nic nebránilo, aby již v řízení před správním orgánem I. stupně uvedla, že udržuje vztah s americkým státním příslušníkem zdržujícím se na území SRN, pokud samozřejmě již v té době existoval. Nejvyšší správní soud ovšem v této souvislosti podotýká, že stěžovatelka v řízení před správními orgány ani v řízení před soudy nikdy nijak blíže svůj vztah se svým současným manželem blíže nerozvedla (omezila se jen na oznámení uzavření manželství) a nikdy ani netvrdila bližší okolnosti jejich soužití (např. kdy vztah se svým manželem navázala, zda žijí ve společné domácnosti a kde apod.). Tvrzení stěžovatelky, že vztah se svým manželem v rámci řízení o správním vyhoštění neuváděla především proto, že její manžel není občanem České republiky a otázky kladené v rámci výslechu konaném dne 1. 3. 2016 směřovaly jen na vztahy na území České republiky, se tedy jako příliš věrohodné nejeví. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na skutečnost, že podle protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 1. 3. 2016 stěžovatelka na otázku, zda je jí známa nějaká jiná překážka či důvod, který by jí znemožňoval vycestovat z území České republiky, odpověděla, že jako překážku považuje „pouze“ obavu z válečného konfliktu v místě, odkud pochází. Bylo by přitom jen logické, pokud stěžovatelka již v této době udržovala se svým současným manželem skutečně vážný vztah, aby tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně sdělila.

[24] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené dále konstatuje, že relevantní judikatura konstantně zastává názor, že skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčená osoba věděla, že její pobyt na daném území je neoprávněný, je zásadní, neboť vyhoštění cizince v takovém případě bude porušením práva na rodinný život pouze

výjimečně (např. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). K tomu srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, ze dne 5. 6. 2015, č. j. 5 Azs 28/2015 - 34, či ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 - 32. Stěžovatelka přicestovala na území České republiky dne 29. 1. 2016, platnost polského schnegenského víza jí končila již dne 31. 1. 2016. Stěžovatelka tedy již od 1. 2. 2016 pobývala na území ČR neoprávněně, přičemž dne 1. 3. 2016 v rámci své účastnické výpovědi neuváděla, že by s kýmkoli udržovala partnerský vztah. K uzavření jejího manželství pak došlo až dne 3. 5. 2016. S ohledem na krátkost doby, po níž se stěžovatelka zdržovala na území ČR oprávněně (od 29. 1. 2016 do 31. 1. 2016), je zřejmé, že stěžovatelka navázala vztah se svým současným manželem až v době, kdy již musela vědět, že její pobyt na území České republiky je neoprávněný. Nejvyšší správní soud přitom opětovně zdůrazňuje, že stěžovatelka nikdy ani netvrdila, kdy vlastně se svým manželem vztah navázala, přestože jí z průběhu správního i soudního řízení musela být zřejmá spornost této skutečnosti. S ohledem na citované závěry tedy nemohlo ve stěžovatelčině případě dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného života, neboť vše výše uvedené svědčí tomu, že byl založen až v době, kdy si musela být vědoma skutečnosti, že její pobyt na území České republiky je neoprávněný. Nejvyšší správní soud neshledal v projednávané věci ani výjimečné okolnosti, které by v dané věci znamenaly, že došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného života stěžovatelky; žádné takové okolnosti ostatně stěžovatelka ani netvrdila (s výjimkou uzavření manželství).

[25] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále dodává, že bez dalšího neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky týkající se možnosti překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, dodal, že *„v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy odůvodní, že v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jinými slovy, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takovým důvodem je typicky rodinná situace cizince, z níž je patrné, že by rozhodnutí o správním vyhoštění neobstálo, neboť by představovalo nepřiměřený zásah do života cizince, resp. jeho rodiny.“* V nyní projednávané věci se ovšem ve vztahu k posouzení otázky nepřiměřeného zásahu do rodinného života

stěžovatelky o takový případ nejedná (k námitce hrozby vážné újmy v důsledku situace na Ukrajině viz dále).

[26] Nejvyšší správní soud tedy v této souvislosti shrnuje, že správní orgány se rodinnou situací stěžovatelky zabývaly a dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného života, neboť žádné rodinné vazby na území České republiky nemá a žádné ani neuváděla.

[27] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitku týkající se postupu žalovaného, který měl dle stěžovatelky řízení o správním vyhoštění přerušit z důvodu její žádosti o vydání víza na strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, stěžovatelka neuplatnila v žalobě. Jedná se tedy o námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou, a proto se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Nejvyšší správní soud totiž přezkoumává pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, či ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1 Afs 82/2015 - 31).

[28] K námitce vztahující se k možné hrozbě vážné újmy v důsledku situace v zemi původu stěžovatelky zdejší soud v nyní projednávané věci nejprve uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka před odjezdem do České republiky bydlela na Ukrajině v Doněcku sama v pronajatém bytě a na Ukrajině na blíže neupřesněném místě má pouze matku. Stěžovatelka jako jedinou překážku svého vycestování z území České republiky uvedla obavu z válečného konfliktu v oblasti, z níž pochází.

[29] Dle § 120a zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné.

[30] Z § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „*vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem..., tak by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem*“. Podle druhého odstavce se „*za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“.

[31] Účelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady *non-refoulement*, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 Úmluvy. Obdobné ustanovení vtělující tuto zásadu do českého právního řádu se nachází v § 14a zákona č. 325/1999, o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Judikaturu vztahující se k zásadě *non-refoulement* tak lze čerpat z rozhodnutí k oběma těmto ustanovením.

[32] V této souvislosti je rovněž vhodné připomenout, že mezinárodní závazek *non-refoulement* má Česká republika také vůči osobám, které se rozhodnou o mezinárodní

ochranu z nejrůznějších pohnutek nepožádat, ale pocházejí ze zemí, kde by jim potenciálně hrozila vážná újma. K naplnění závazku „*non-refoulement*“ (tedy nenavracení cizinců do země, kde jim hrozí pronásledování nebo vážná újma) slouží u cizinců právě posuzování důvodů znemožňujících vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 – 82).

[33] Soudy i správní orgány jsou i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázány článkem 10 Ústavy ČR. Z uvedeného důvodu proto ani nesmí použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady *non-refoulement* obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy a z judikatury ESLP tento článek vykládající (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75). Pro nyní posuzovanou věc to znamená, že správní orgány ani soud nemohou, a to bez ohledu na tvrzení dotčeného cizince (stěžovatelky) ve správním řízení či žalobě, přehlédnout skutečnosti a poznatky, které by mohly vést k porušení zásady *non-refoulement*.

[34] K posuzování hrozící vážné újmy podle § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců jako překážky vycestování se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34) a mj. uvedl, že pokud v zemi původu nehrozí tzv. totální konflikt, musí být prokázána dostatečná míra individualizace hrozící újmy cizinci.

[35] V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí být, jak vyslovil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, musí cizinec prokázat, že (1) již utrpěl vážnou újmu, nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) v regionu, ve kterém cizinec skutečně pobýval, probíhá ozbrojený konflikt, *přičemž nelze nalézt účinnou ochranu v jiné části země*, popř. (3) jsou dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí, resp. pronásledování bude právě on.

[36] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že posouzení, zda je vycestování cizince možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců), je především úkolem Ministerstva vnitra, které o tom podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydává závazné stanovisko. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Závazným stanoviskem je potom vázána policie jako příslušný správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince, což se nutně musí projevit v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění.

[37] Je sice skutečností, že uvedenou námitku uplatnila stěžovatelka v žalobě jen obecně, ale jak již bylo uvedeno, povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech konkrétní situací cizince (v daném případě

stěžovatelky), jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen. Na uvedené povinnosti nic nemění ani vyjádření stěžovatelky k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016, v němž uvedla, že souhlasí se závazným stanoviskem, že její vycestování je možné. Správní orgán je totiž zákonem zavázán v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). V této souvislosti je vhodné připomenout rovněž rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 3. 2016 ve věci *F. G. proti Švédsku*, stížnost č. 43611/11, podle něhož v případě, kdy si jsou vnitrostátní orgány vědomy obecného nebezpečí, v jehož důsledku hrozí určité skupině osob reálné nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, které je všeobecně známé a volně zjistitelné z rozsáhlé palety zdrojů, jsou povinny veškeré dostupné informace posoudit z úřední povinnosti. O tento případ se jedná právě v projednávané věci. Doložení individuálních okolností, které by např. bránily případnému vnitřnímu přemístění stěžovatelky, je na naproti tomu na straně stěžovatelky (např. politické nebo náboženské přesvědčení apod.).

[38] Nejvyšší správní soud k uvedené otázce dále uvádí, že z veřejně přístupných zdrojů a podkladů založených ve správním spise vyplývá, že ozbrojený konflikt na Ukrajině probíhá pouze ve východní části země. Jedná se tedy o ozbrojený konflikt, při kterém nejsou zasaženy všechny části Ukrajiny (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 21, ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 28, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 260/2016 - 40). Nynější situace na Ukrajině proto neznamená, že by každý civilista byl vystaven z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny reálnému nebezpečí vážné újmy. Stěžovatelka ovšem pochází z Doněcku, který je uvedeným ozbrojeným konfliktem zasažen, jak ostatně vyplývá také ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016 a závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 27. 7. 2016, podle nichž na území Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti panuje stav zhoršené bezpečnostní situace, konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty. Vzhledem k uvedenému tedy nelze ve stěžovatelčině případě konstatovat, že by jí nehrozilo nebezpečí vážné újmy v případě vrácení se do země původu, konkrétně regionu, z něhož pochází.

[39] Nutným předpokladem uložení vyhoštění v případě stěžovatelky je přitom s ohledem na výše uvedené, jak ostatně dovodily rovněž správní orgány a městský soud, skutečnost, že stěžovatelka může vycestovat a reálně využít ochrany země svého původu, a to především na základě vnitrostátního přesídlení (srov. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, např. v usnesení ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 Azs 19/2012 - 22, nebo v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, že *„(l)okální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.“* Případné pochybení žalovaného i městského soudu v souvislosti s právním i skutkovým zhodnocením rizika pronásledování či vážné újmy v místě bydliště stěžovatelky by tak nemuselo mít dopad do práv stěžovatelek a na zákonnost rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku, byl-li by závěr o možnosti vnitřního přesídlení správný a adekvátní. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval také správností a úplností posouzení této otázky žalovaným a městským soudem.

[40] K samotné otázce vnitřního přesídlení Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudcích ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, upřesnil, jakým způsobem je nutné ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmou v jiné části země. Posuzuje se: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele [srov. též § 2 odst. 7 zákona o azylu ve spojení s čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a odst. 2 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“)]. Kritéria se posuzují posloupně od otázky dostupnosti jiné oblasti, účinnosti tohoto řešení, rizika navrácení do místa hrozící újmy až k otázce poskytnutí minimálního standardu lidských práv po přesídlení. Výše uvedený test je potřebné vztáhnout alespoň k jedné či více konkrétním oblastem země původu, aby bylo zřejmé, že splňují kumulativně všechna kritéria možnosti vnitřního přesídlení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 - 108).

[41] Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že uvedenou námitkou se správní orgány a městský soud nezabývaly dostatečně.

[42] Stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítala, že v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016, byly nesprávně zhodnoceny důvody znemožňující její vycestování z území České republiky, neboť byla posuzována možnost jejího návratu nikoli ve vztahu k jejímu bydlišti (Doněck), ale pouze ve vztahu ke zbývající části Ukrajiny. Následně ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 27. 7. 2016, v němž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016 o možném vycestování stěžovatelky potvrdil. Ministr vnitra k obavě stěžovatelky z válečného konfliktu v místě jejího bydliště s odkazem zejména na Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, aktualizace č. 3, ze září 2015, konstatoval, že na území Ukrajiny ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, panuje stav zhoršené bezpečnostní situace, který se rozšířil i do dalších částí země, které s těmito oblastmi sousedí. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Dále ministr vnitra uvedl, že nemůže pominout, že ve zbývající části Ukrajiny je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní, přičemž nevidí důvod, proč by se stěžovatelka měla v případě návratu do vlasti vracet právě do některé z uvedených problematických oblastí, a konstatoval, že oblastí na západě a ve středu Ukrajiny se zhoršená bezpečnostní situace nedotýká. Uvedl, že dle *„citovaných informací jak Úřadu Vysokého komisaře OSN pro Uprchlíky, tak Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, existuje pro obyvatele Ukrajiny, kteří byli nuceni opustit z bezpečnostních důvodů oblast konfliktu, možnost zaregistrovat se jako vnitřně přesídlené osoby a využít nezbytné*

pomoci ze strany státních orgánů Ukrajiny i nevládních humanitárních organizací, které se pomocí vnitřním běženců zabývají. Této možnosti tedy při návratu může využít i žadatelka. Dle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 ukrajinské státní orgány uvedly, že ke dni 7. září 2015 bylo zaregistrováno 1 460 000 osob jako vysídlených. V říjnu 2014 kabinet ministrů přijal usnesení, kterým zřídil jednotný registrační systém pro vnitřně vysídlené osoby. V praxi se některé vnitřně vysídlené osoby neregistrují z důvodu nedostatku informací o výhodách registrace, nebo z důvodu, že nesplňují kritéria pro pomoc, a tudíž nevidí důvod, proč se registrovat. Další osoby se bojí odvodu do armády, diskriminace na trhu práce či pronájmů, nebo se bojí, že by registrace mohla být vnímána jako politické stanovisko, které by mohlo mít negativní následky pro příbuzné, kteří zůstávají na územích, které nejsou pod kontrolou vlády. Vnitřně vysídlené osoby, které se z různých důvodů nemohou zaregistrovat, nebo které se rozhodly nenechat se zaregistrovat, údajně obecně nemohly využívat žádnou státní pomoc, včetně cílené finanční pomoci pro vnitřně vysídlené osoby a běžných nároků na sociální dávky. Dle Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 9. prosince 2015, novely, které byly přijaty dne 3. listopadu, odrážejí klíčová ustanovení Obecných zásad OSN pro vnitřní vysídlení. Tyto novely mj. stanoví, že vláda by měla podporovat integraci vnitřně vysídlených osob v nových společenstvích a také jejich dobrovolný návrat do jejich předchozího místa bydliště. Zmíněné novely také uznávají právo vnitřně přesídlených osob na sjednocení rodiny a na informace o osudu a místu pobytu pohřešovaných příbuzných. Tyto novely dále zjednodušují postupy pro registraci vnitřně vysídlených osob a zrušení pracovně právních vztahů existujících před vysídlením.“ Ministr vnitra dále zdůraznil, že v odvolání stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti oproti podkladům původního závazného stanoviska, které by se týkaly jejích obav z návratu do země původu, a sám nezjistil žádné nové okolnosti, které by mohly být závažnou překážkou návratu stěžovatelky do vlasti. Ač problémy na východě země přetrvávají, politickou a zejména bezpečnostní situaci na většině území země původu cizinky, konkrétně ve středu a západě Ukrajiny, lze podle ministra vnitra v současné době považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala její bezpečný návrat do vlasti. Městský soud se s uvedeným hodnocením ztotožnil a dále je nijak nerozvedl.

[43] V provedeném posouzení možnosti přesídlení správními orgány (a následně městským soudem) shledává Nejvyšší správní soud zásadní nedostatky, neboť uvedené hodnocení je zcela obecné a opomíjí především otázky, zda je vůbec jiná část země pro stěžovatelku s ohledem na její osobní poměry dostupná a zda ochrana v jiné části země splňuje ve vztahu k osobním poměrům stěžovatelky minimální standard ochrany lidských práv (viz body 1 a 4 shora uvedeného testu možnosti využití vnitřního přesídlení).

[44] Správní orgány se uvedeným testem možnosti využití vnitřního přesídlení ve vztahu k individuálním okolnostem na straně stěžovatelky konkrétně nezabývaly; stanovisko ministra vnitra je v uvedeném směru velmi obecné; hodnotí celkovou situaci vnitřně přemísťovaných osob na území Ukrajiny, nikoli však ve vztahu ke konkrétní osobní situaci samotné stěžovatelky, která žije sama a na Ukrajině má na blíže nespecifikovaném místě pouze matku.

[45] Z předcházejících rozhodnutí správních orgánů (resp. stanovisek Ministerstva vnitra a ministra vnitra), jakož i rozsudku městského soudu tak nelze zejména ani zjistit, zda je údajně garantovaná pomoc (zejména bydlení a možnost získání obživy) v jiných částech

Ukrajiny pro stěžovatelku v praxi také reálně dosažitelná ani to, zda má potenciál zajistit stěžovatelce s ohledem na její osobní poměry možnost relativně trvalé existence mimo původní bydliště (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94). Ve svém hodnocení se tedy správní orgány (resp. shora citovaná závazná stanoviska) a městský soud nijak nezaměřily na posouzení, zda konkrétně stěžovatelka má s ohledem na své osobní poměry (zdravotní strav, vzdělání apod.) vůbec možnost se skutečně usídlit v jiné části Ukrajiny při zachování minimálních standardů ochrany lidských práv. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že v samotném stanovisku ministra vnitra ze dne 27. 7. 2016 je poukazováno na to, že v praxi se některé vnitřně vysídlené osoby neregistrují z různých důvodů v registračním systému pro vnitřně vysídlené osoby, neboť se např. obávají diskriminace na trhu práce či pronájmů apod. Vnitřně vysídlené osoby, které se z různých důvodů nemohou zaregistrovat, nebo které se rozhodly nenechat se zaregistrovat, údajně obecně nemohly ani využívat žádnou státní pomoc, včetně cílené finanční pomoci pro vnitřně vysídlené osoby a běžných nároků na sociální dávky. V uvedeném stanovisku je sice zmiňováno, že v tomto směru novely přijaté ukrajinskou vládou zjednodušují postupy pro registraci vnitřně vysídlených osob, ale již není nijak hodnoceno, jakým způsobem (a zda vůbec) se tyto novely projevily v praxi.

[46] V této souvislosti Nejvyšší správní soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění přísluší soudu přezkoumávat také rozhodné skutečnosti, na nichž bylo založeno podmiňující závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Soud přitom musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona o pobytu cizinců, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu. Pokud příslušné podklady pro závazné stanovisko nejsou součástí správního spisu žalovaného, musí si je soud vyžádat od správního orgánu, který závazné stanovisko vydal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38). Ve vztahu k dané sporné otázce přitom správní spis tak, jak byl zdejšímu soudu předložen, uvedené podklady neobsahuje, přičemž ani z obsahu spisu městského soudu nevyplývá, že by si je tento soud od správních orgánů vyžadoval.

[47] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelky v zemi jejího původu rozhodnutí žalovaného a následně rovněž rozsudek městského soudu nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu.

[49] S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, nevrátil Nejvyšší správní soud věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru

vysloveného zdejším soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaného pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[50] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[51] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, náleží jí tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[52] Náklady stěžovatelky za řízení o žalobě před městským soudem tak spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 x 3100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání městského soudu dne 2. 12. 2016 [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení v řízení před městským soudem činí částku ve výši 10 200 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, o částku 2142 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč.

[53] Dále stěžovatelce přísluší vůči žalovanému náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí částku ve výši 3400 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, o částku 714 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč.

[54] Za řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy přísluší stěžovatelce vůči žalovanému náhrada nákladů řízení v celkové výši 16 456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. listopadu 2017

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu